

Biztató üzenetek 9. – keresztthordozás a vezetésben

„Azután így szólt mindnyájukhoz: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és kövessen engem! Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét értem, megmenti azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi?” (Lukács 9,23-25)

Lao-ce, a 2,5 évezrede élt kínai tanító és filozófus szerint „az igazán jó vezetőt az dicséri, ha élete végén az emberek azt hiszik, hogy ők maguk egyedül vitték véghez azt a bizonyos dolgot.” Vagyis, a jó vezető láthatatlan. Afféle háttérből a szálakat mozgató személy, aki megkönnyíti másoknak a fejlődést, a teljesítmény leadását, az eredmények produkálását. Az életet fakasztó vezető mindenkinek megtalálja a helyét, ahol kibontakozhat, akár csak a legnagyobb edzők a csapatsportokban, akik annyira jó munkát végeznek, hogy többen fel is kiáltanak csapatukat figyelve: „ezzel a kerettel egy óvodás is kupákat nyerne”.

Nem előtérben lenni persze nem könnyű. A hatalmat – vagy annak illúzióját – jól használni nem könnyű. Teret adni nem könnyű. Hiszen mindnyájan figyelemre, elismerésre vágyunk, de legalább hálára, amely visszajelzi, hogy értéket teremtünk.

Mégis minden azzal kezdődik, hogy levegőt adunk egymásnak a szabályok mellé (Ez volt az Édenben is a recept: törvény és szabad akarat). Erről szól a terápiás kapcsolat önfeltárást segítő platonizmusa is. Kérdéseivel a terapeuta segít, hogy kliense megtalálja önmagát. A lelkivezetésben ugyanez a Krisztusi egymásrautaltság felismerésében és a két fél partneri viszonyának elfogadásában jelenik meg. Tanárnak lenni is ebből a szempontból egészen csodálatos. A pedagógia platonikus módszerének ugyanis megvan az a varázsa, hogy a diák úgy érezheti,

hogy valami belül elrejtett tudásra ébred, s a tanár úgy oltja belé az ismeretet, hogy közben a felfedezés örömeibe rejtve csillapítja az erőfeszítés fájdalmát. Akár tündökölné is szerepében, de lemond erről a dicsőségről. Hagyja, hogy tanítványa fejlődjön, maga pedig csendesen hátralép. Egészen nagyvonalú dolog ez!

Krisztus szavai az önmegtagadás életprogramját hirdetik. A vágyak és ambíciók háttérbe szorítását azért, hogy a küldetés megvalósuljon. Minél inkább teret engedek az életemben Krisztusnak, annál inkább az üdvösség útját fogom járni azáltal, hogy elengedem, amire nincs szükségem és befogadom azt, amit Istentől kaphatok. Ez a nyitott tenyér szabadsága. Amire nincs szükségem, kihullik belőle. De amit Isten ad helyette, az sokkal boldogabbá fog tenni. Akkor is, ha mások azt látják, hogy valami egészen fontosat veszítettem; valamit, amiről azt érezhettem, hogy éltet.

Érdekes, hogy követünk valamiféle értékrendet, belső iránytűt, visszhangozunk mondatokat, melyeket gyermekként a lelkünkre kötöttek, üldözünk célokat, ambíciókat, álmokat és másokat is erre biztatunk. Aztán egy trauma, egy csalódás, vagy a halál árnyékában rájövünk, hogy a végtelen felesleges dolog között kevés dolog számít igazán. Illetve talán csak egy: akire hallgatok, az az életre vezet, vagy menthetetlenül a pusztulásba visz?

Milyen jó felismerni Jézusunk célját, aki a vállunkra keresztet rak, a szívünkbe kiséper megannyi felesleget, s lelkünk rejtekének sötétjét beragyogja az élet világossága! Az a világosság, amelyet tovább tudok ragyogni. Eleinte, mint minden új helyzetbe lépve, rettegni fogok a veszteségtől és az elveszettségtől. Aztán mikor rájövök mit nyertem, nevetségesen értéktelen lesz veszteségem. Ez a szabadság pedig már valódi hatalom és nem annak illúziója. Hiszen, van-e annál nagyobb hatalom, mint nem vágni a hatalomra? Hanem belesimulni. És átélni, hogy erőtlenségemben erő jelenik meg, és sebeim dacára sebezhetetlenné váltam. Ami ér, csak a felszín karcolja, s a mélyben gyógyító erő dolgozik, ami felemel.